

22120279

SLOVENE A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
SLOVÈNE A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
ESLOVENO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

Napišite komentar k **enemu** izmed naslednjih dveh besedil:

1.

Stopil je do mestnega parka in se sesedel na klopcu ob umetnem ribniku med promenado in robom parka. In potem. In potem samo še sedel na tisti klopci, čeprav ga je spričo hladnega novembrskega dne iz trenutka v trenutek vse bolj mrazilo, po malem kadil, sproščeno opazoval račke in se prepuščal drugemu sebi, *tistemu*, se je zakrohotal navznoter, *ki je vsa ta leta skrbel za pisanje, ki sem ga zaposlil, da duh in duša, da telo in seme nikoli ne bi ostali lačni*; drugemu sebi in vsem tistim vélikim načrtom, ki se jim je prva leta po preselitvi dan za dnem in nočjo za nočjo tako zbrano posvečal, ki jim je bil ves ta čas brez ene same grde misli absolutno na voljo, prepričan, da so vse tisto, kar se mu nekako kot iz sebe koti v zblojenih možganih, res napotki drugega, volila tistega, ki pa ja boljje vé, in da mu je potemtakem vse to nekako usojeno. Pravzaprav nikoli ni upal niti korak vstran od te svoje namišljeno določene poti, čeprav se je med hojo samo zapletal – dokler se ni nesmiselnemu načrtu (bodimo odkriti: praznim upom) navsezadnje le odpovedal, dokler ni dokončno obupal, spisano zabrisal v skozmestno reko in se spravil v službo, kar ga je v tistem trenutku edino lahko vsaj za silo obdržalo na tej strani. Tam ob ribniku pa se mu je vse tisto, čemur se je pred časom dokončno odpovedal in si obljubil, da tam notri ne bo blodil nikoli več, znova odpiralo. Kot pač med tem bolj ali manj nenadejanim obiskom dóma že toliko vsega.

Hotel je napisati veliki roman, bi lahko opredelili tisto njegovo blodnjo. Hotel se je samopostaviti kot edini, ki vé, pa bi morali reči, če bi hoteli biti res iskreni, le da tega ne bi smeli reči preveč na glas v njegovi bližini, saj se s tako svojo prevzetnostjo sam prav gotovo ne bi mogel kar tako sprijazniti. Tako napihnjen namreč le ni bil, da bi verjel, da se lahko zdaj kar odseli na neki višavski prestol absolutne nadnébesne resnice in od tam gori reče vsem o vsemu. Ne, tako napihnjen res ni bil, vsaj navzven ne, kako je o vsem tem sodil tisti tam notri, pa ni na nas, da bi razsojali, da bi o tem sploh karkoli razpravljali. Vsekakor si ni obetal izpisati velike resnice, ampak je hotel samo v tekst položiti množstvo malih resnic, da bi skoznje zažarelo *tisto*. In prav to množstvo naj bi tudi zajelo vse male resnice, do katerih bi se že lahko dokopal. Pisal je torej o sebi in času, o sebi v času, o sebi in vseh časih, o sebi v vseh časih, predvsem pa o vsem tistem dedovem – da ne bi bil tudi sam samo nekdo, ki kar tja v tri dni nekaj svojega blodni in se potem nekritično razvema, kot da je zdaj tam notri res vse povzeto, ampak bi vsem o vsemu rekel tako, da bi se vsem in vsemu tudi zadosti pozorno posvetil. Ravno zato pa se mu je tudi tako zapletlo. Labirint malih resnic se mu je drobil v številne stranske odcepe, med katerimi se je kmalu samo še izgubljal. Spisano je v trenutku dokončnega obupa – ali pa vendarle edinega racionalnega uvida v vsem tistem času? – preprosto zabrisal v reko in si tam na tistem mostu, strmé v njene nakodrane valove, tudi obljubil, da v vse to ne bo rinil nikoli več. Kar nekaj časa je potem dan za dnem in noč za nočjo spet nečemu pripadal. Le da tokrat popivaškemu razsuvanju po beznicah in ženskam, ženskam, ženskam... In se potem, kot že rečeno, sprijaznil s svetom in sabo in se spravil v službo, čeprav se mu je zadnje dni vse bolj zdelo, da se s tem le ni izmaknil norosti, ampak brez rešilne bilke maničnega hlastanja samo dokončno padel v govno not v nori pameti.

Robert Titan Felix, *Karin in sestre (Sekstant)* (2002)

- Kako osrednja oseba odlomka dojema »*drugega sebe*« – in kako ta »drugi« razmišlja?
- Kako bi lahko označili atmosfero, ki jo ustvarja odlomek, in s katerimi jezikovnimi sredstvi je oblikovana?
- Kako v povezavi z vsebino odlomka razumete besedno zvezo »*labirint malih resnic*«?

2.

Sneži. Slepeče sveža pokrajina.
Kraguljčki v snegu – pravzaprav jih ni –,
le jaz jih slišim in vidim čarni lok sani,
kako drsi prek dalj po mehkem bregu.

5 Brezmadežna, deviška posteljnina,
še preden vanjo vdre rapir sledi,
podolgem in počez jo prestroji,
da zazveni nagubana tišina.

10 Zabredem v pršec belega papirja:
izmika se, snežljiv kot prividnina,
sipaje mi v oči osti drobirja.

Ne morem najti pravega načina.
Zmečkam siv list in znova me vznemirja
ta tiha, nedotaknjena belina...

Bina Štampe Žmavc, *Pesek v pesem* (1999)

- Pojasnite pomen podobe, ki jo vzpostavljata prvi dve kitici, za razumevanje teme pesmi.
  - O čem govorita 3. in 4. kitica? Kako se povezujeta s prvima dvema kiticama?
  - Kako raba jezikovnih sredstev vpliva na Vaše zaznavanje razpoloženja, ki je izraženo v pesmi?
-